

at de vanskeligt vilde kunne faa Tid til at beskæftige sig indgaaende med disse Spørgsmaal. Jeg vilde dog anse det for rettest, at det blev Finansudvalget; det er jo væsentlig af finansielle Grunde, at man fra Rigsdagens Side vil have en betydelig Medbestemmelsesret i dette Forhold. Men kan man finde et andet Organ for Lovgivningsmagtens Medbestemmelsesret end Finansudvalgene, skal jeg ikke absolut modsætte mig et Forslag derom.

Den højtærede Minister udtalte ved Fremsættelsen af disse Lovforslag, at jeg jo i Virkeligheden er gaaet med til at give ham noget mere Dispositionsret i visse Tilfælde, idet jeg har kunnet tænke mig Muligheden af at give Ministeren den Ret, han kræver, til at handle paa dette Omraade, naar Rigsdagen ikke er samlet. Ja, jeg har kunnet tænke mig at gaa med til en saadan Bemyndigelse, men jeg ønsker at sige, at naar jeg har kunnet det, har det udelukkende været for at række en Haand ud for mulig at opnaa Overenskomst i Kommissionen angaaende dette Forhold. Jeg har ikke dermed villet udtale Ønsket om, at det skulde være saadan, og ej heller har jeg dermed indrømmet, at en saadan Bemyndigelse i og for sig skulde være nødvendig. Jeg har gjort denne Indrømmelse udelukkende af Hensyn til det store Flertal i Kommissionen, der havde en anden Opfattelse, idet jeg ønskede, at Kommissionen skulde komme til Forstaaelse og skulde kunne samles om en fælles Indstilling. Den højtærede Minister ønskede ikke at modtage min Indrømmelse. Men jeg vil forvare mig imod, at man fra anden Side bruger den Stilling, jeg herved har indtaget, som Argument imod mig ved at hævde, at det Mindretal, jeg udgjorde i Kommissionen, har indrømmet, at det Krav, der stilles fra den anden Side, er berettiget. Jeg er ikke ked af, at Ministeren ikke har modtaget mit Tilbud. Da jeg fremsatte det, var jeg selv ikke saa glad for det. Jeg erkendte, at jeg den Gang var længere ude i mine Indrømmelser, end jeg egentlig skottede om. Om andre Enkeltheder skal jeg ikke udtale mig; der er blot den ene Enkelthed om de generelle Takstnedsættelser, som jeg har sat Fingeren paa.

Det kommende Udvalg bør meget overveje, om den foreslaede Ordning af Revisionsforholdene kan siges at være fuldt betryggende. Maaske var det rimeligt, at vi i alle Henseender blev ved den nu bestaaende Ordning, indtil Regnskabskommissionen har fuldendt sit Arbejde, og dens

Forslag ligger paa Rigsdagens Bord. I øvrigt gaar jeg ud fra, at den Ordning, som er foreslaet, heller ikke er ganske ukendt for i alt Fald en Del af Medlemmerne af Regnskabskommissionen, efterdi der jo er Medlemmer i Administrationskommissionen, der ogsaa sidder i Regnskabskommissionen.

Naar jeg er gaaet med til denne Ordning, er det i Tro til, at den i alt væsentligt vil dække den Opfattelse, som Regnskabskommissionen vil komme til. Jeg vil indrømme, at jeg nu er knap saa overbevist om, at det vil blive Tilfældet, som da Betænkningen blev afgivet, fordi jeg i den Tid, der er gaaet siden, er kommet i Besiddelse af Oplysninger, som klarlægger Sagen for mig paa et noget andet Grundlag end det, hvorfra jeg saa den i Administrationskommissionen. Jeg vil dog sige, at i Hovedtrækkene bør en Ordning som den foreslaede vistnok fastholdes. Paa den anden Side er der fra flere Sider udtalt saa mange Betænkeligheder, at jeg vil henstille, at netop denne Side af Kommissionens Arbejde, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Rasmus Rasmussen var inde paa, bliver nøje overvejet i Udvalget, før nogen endelig Beslutning bliver truffet.

Jeg vil sige om alle disse Forslag, at den Tendens, der er i dem til at skabe mere Frihed, anerkender jeg i en vis Udstrækning; men en saa almindelig Forlægning af Tyngdepunktet fra Rigsdagen til Administrationen, som der er stillet Krav om baade gennem Anmærkningerne paa Finansloven og gennem Kravet om, at man heller ikke i almindelige Tilfælde skal høre Rigsdagen, er efter min Mening ikke nødvendig for at skaffe en rimelig Forrentning for Statsbanerne. Man kan bruge dette som et Middel til at fremme disse Ønsker, men jeg vil fastholde, at det ikke er en absolut nødvendig Betingelse efter alt, hvad jeg er kommet til at kende til det gennem det Arbejde, jeg har haft dermed.

Ministeren for offentlige Arbejder (Fris-Scotté): Maa jeg først bringe alle de ærede Ordforere en Tak for al den Støtte, som de i Hovedsagen har givet Tilsgagn om at yde de foreliggende Forslag. Ogsaa de velvillige personlige Bemærkninger, der er faldet fra flere Sider, takker jeg for, og jeg takker ganske særlig for den Støtte, det ærede Medlem Hr. Slebsager med sin Erfaring som Trafikminister gennem de sidste fire Aar har ment at kunne give disse Forslag.

Det ærede Medlem Hr. Slebsager spurgte, om jeg, da jeg talte i 1922—23,